

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*
Henrietta tévedése

A CYNSTER TESTVÉREK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Savdek Management Proprietary Ltd., 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

Eredeti címe: *And Then She Fell*
(HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)
Magyarra fordította: Márnay Sára, Fülöp Viktória

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2016/2. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-236-2

- Borító: Magán Sarolta
- Szerző fotó: © Sigrid Estrada
- Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Stephanie Laurens
Henrietta tévedése

*E*gészen aznap estig a táncparkett mesterének tartotta magát, aki a keringőzési tudományával mindig elérte a hölgyeknél, amit akart. Most azonban hirtelen ráébredt, hogy fordult a kocka: már nem ő irányít. Közös révület szállta meg őket, ahogy forogtak, siklottak, s csak egymás arcára, csak egymás mozdulataira figyeltek.

Keringő így még nem varázsolta el Jamest, mint most, amikor Henriettát tartotta a karjában. Nem létezett már a tömeg körülöttük, csak az a külön világ, amelyben ők ketten lejtették táncukat, tökéletesen egymásra hangolódva. Jamest rabul ejtette a lány tekintete. Érezte hozzásimuló testének minden rezdülését, azt, ahogy könnyed lépteivel a legkisebb mozdulatára is azonnal válaszol, mintha már előre tudná szinte, hogy ő merre fogja vezetni. Bár sokat remélt a közös táncuktól, maga sem hitte volna, hogy ennyire tökéletesen összeillenek.

ELSŐ FEJEZET

1837 áprilisa

London

Elérkezett az idő, hogy felöltözzön egy minden bizonnyal nehéznek ígérkező estélyre. Miközben felfelé lépdelt szülei Upper Brook Street-i házában a lépcsőn, Henrietta Cynster magában gyakorolta a hírek kíméletes megfogalmazását, amelyeket barátnőjének, Melinda Wentworthnek készült elújságotni Lady Montague bálján.

Nagyot sóhajtott a rá váró nehéz helyzetre gondolva. A szobájához érve kinyitotta az ajtót, ám a küszöbön megállította a látvány, amint a húga, Mary, éppen az ő fésütködőasztalán álló ékszeres dobozban kutakodik.

Mary szemrebbenés nélkül nyugtázta nővére érkezését, majd tovább kotorászott a láncok, fülbevalók, brossok és gyöngyök között.

Henrietta ekkor mozgásra lett figyelmes az ágya melletti szekrénynél: Hannah, a szobalánya épp az ő új királykék báli ruháját vette elő onnan, közben rosszálló pillantásokat vetve Maryre.

Henrietta belépett, és becsukta az ajtót. Hozzá hasonlóan Mary sem öltözött még át, ő is a hétköznapi ruháját viselte. Kíváncsian fürkészte húga arcát. Marynek, a család kicsi lányának az arckifejezése egy elszánt terrierre emlékeztetett, amely csak azért is megszerzi, amit akar.

– Mit keresel? – kérdezte.

Mary türelmetlenül pillantott föl rá. Egymás után vizsgálta át az ékszeres doboz fiókjait, majd amikor a legelsőhöz ért, felkiáltott:

– Aha! Ezt kerestem! – Egy győztes tábornok csatakiáltásával emelte ki az ékszert.

A lánc ametisztből és arany láncszemekből állt, a medálja pedig egy kúp alakú rózsakvarc volt.

Henrietta legyintett.

– Sosem kedveltem. A tiéd lehet.

Mary a nővéreire kapta tekintetét.

– Nem magamnak kerestem! Neked kell viselned – tartotta elé a nyakláncot.

A nyakéket egy kelta ősökkel rendelkező skót papnő, akit *a Lady*ként ismernek, ajándékozta a Cynster lányoknak kifejezetten azzal a szándékkal, hogy az szerencsehozó amulettként segítsen viselőjének megtalálni a hős lovagját, az igazi férfit, akivel élete hátralevő részét majd boldog házasságban élheti le. A gyakorlatias Henriettának mindig nehezebbre esett hinni a nyakék erejében. Különösen túlzónak találta azt az elképzelést, miszerint a nemzedékükbe tartozó mind a hét Cynster lány szerelmet és boldogságot talál egy számára igazi férfi személyében. Henrietta még azt is elképzelhetetlennek tartotta, hogy közülük csupán egyvalaki maradjon hajadon, abban viszont teljességgel bizonyos volt, hogy ha így történne, az az egy aggszűz ő maga lenne.

Mivel mostanra a tágabb családban az ő generációjukba tartozó lányok közül csak Mary és ő nem ment még férjhez, a legjobb úton volt afelé, hogy az örök hajadonlét sejtésből valósággá váljon. Már huszonkilenc éves volt, és a házasság gondolata bármely férfiemberrel még csak meg sem kísértette.

A huszonkét éves makacs, határozott Maryról viszont – aki azt vallotta, hogy mindenki a saját szerencséjének kovácsa – senki sem tudta elképzelni, hogy ne érné el határozott célját, azaz *a nagy Ő* megtalálását.

Henrietta a fejét ingatta, miközben lecsúsztotta a kendőt a válláról.

– Mondtam már számtalanszor, hogy nekem nem használt. Tőlem akár magaddal is viheted, hogy megtaláld a hős lovagodat.

Mary arcvonásai megkeményedtek.

– De ez nem így működik! Először neked kell viselned, és a segítségével megtalálnod az igazi

férfit, csak azután adhatod tovább nekem az eljegyzési estélyeden, ahogy neked átadta Angelica, őneki meg Eliza, Elizának pedig Heather.

Henrietta – miközben kendőjét egy székre terítette – elfojtotta mosolyát. Mulatságosnak találta húga lelkes hitét a talizmánban.

– Egészen biztos vagyok abban, hogy ez nem ennyire szabályszerű. Semmi sem támasztja alá, hogy mindannyiunk számára egyformán működjön.

– De igen! – Mary határozott hangja nem tűrt ellentmondást. – Megkérdeztem Catrionától, ő pedig megkérdezte *a Ladyt*, végül is az amulett tőle származik. Catriona szerint *a Lady* egyértelműen fogalmazott: a nyakláncnak kézről kézre kell járnia, meghatározott sorrendben. A talizmán egyáltalán nem működjön nálam, ha előzőleg nem segített neked, és te még nem vagy eljegyezve. Szóval tessék! – nyújtotta Mary egy határozott mozdulattal a nővérenek a nyakéket. – Viselned kell, mostantól egészen addig, amíg rá nem találsz a hős lovagodra! Fohászkodj az istenekhez, hogy ez mihamarabb megtörténjen.

Henrietta kissé neheztelve és kellenetlenül elvette a nyakláncot Marytól. Főlöszleges lett volna azzal próbálkoznia, hogy visszautasítja a hűgát. Hiába volt ő az idősebb és érettebb, hiába volt több társasági tapasztalata, ráadásul magasabb is volt majd egy fejjel a hűgánál, azonkívül ő maga sem volt gyenge akaratú, mégis az egész Cynster klán tisztában volt azzal, hogy lehetetlen Maryt megakadályozni abban, amit a fejébe vett – és ez duplán igaz volt, ha a húga logikus érvekkel támasztotta alá a szándékát.

A láncot az ujjai között morzsolgatva Henrietta újra Maryre pillantott.

– Miért ragaszkodsz ennyire ahhoz, hogy most viseljem a nyakláncot? Tudod, hogy Angelica eljegyzése óta nálam van, s annak már majdnem nyolc éve.

– Pontosan! – vágta rá Mary összeszűkülött szemmel. – Tehát volt rá nyolc éved, hogy viseld, és a segítségével megtaláld *az Igazit*, te azonban ehelyett elsüllyesztetted az ékszerdobozod legalsó fiókjába! Mindez nem számított, míg iskolába jártam. Még akkor sem volt lényeges, amikor bevezettek a társaságba, mert először csak szerettem volna körülnézni, így nem volt baj, hogy nem hordod a láncot. De most már huszonkét éves vagyok, és készen állok, hogy megtegyem a következő lépést. Mielőbb meg akarom találni az igazi társamat, és hozzámenni feleségül, hogy berendezhessem és vezethessem a saját házamat, és foglalkozhassak mindazzal, amivel a házasság jár. Ellentétben veled én nem akarom a következő hét évet más dolgokkal tölteni, ami azt jelenti, hogy fel kell vened most – mutatott Mary a nyakláncra –, megtalálni a lovagodat, aztán továbbadni nekem a nyakláncot. Csak akkor tudok továbblépni az életemben, ha már nálam lesz a lánc.

Mások talán beérték volna ezzel a magyarázattal, Henrietta azonban ismerte jól a hűgát.

– És...? – kérdezte várakozásteljesen.

Mary búzavirágkék szeme hűvösen szegeződött a nővéreire, de aztán megadóan magasba emelte a kezét.

– Jól van! És azt hiszem, megtaláltam a tökéletes férfit, de szükségem van a láncra, hogy biztos lehessen benne. A nyakéknek már nálam lenne a helye, hogy segítsen nekem, utánam pedig Lucillának. De úgy tűnik, várnom kell még a vőlegényválasztással, amíg hozzám kerülhet a lánc, mert a sors és *a Lady* szabályai ellen való lenne, ha azelőtt választanék férjet, mielőtt a nyakék hozzám kerülne. – Mary arca elkomorodott, tekintetét Henriettára szegezte. – Ami azt jelenti, hogy neked kell először viselned és megtalálnod a férjjelöltedet.

Henrietta lenézett a nyakékre, a kezébe simuló ártalmatlannak tűnő láncszemekre és drágakövekre, majd sóhajtott egy nagyot.

– Rendben. Felveszem ma este.

Mary hangosan felujjongott örömeiben.

Henrietta leintette.

– De továbbra sem bízom benne, hogy használni fog, úgyhogy ne táplálj túlzott reményeket.

Mary elnevette magát, és megcsipkedte Henrietta arcát.

– Vedd csak fel, nővérkém, tőled csupán ennyit kérek. Ami a hatását illeti – Mary csillogó szemmel az ajtó felé táncolt –, bízom *a Ladyben*.

Henrietta mosolyogva csóválta a fejét.

Mary megállt egy pillanatra az ajtóban, onnan kérdezte:

– Eljössz a Mamával és velem Lady Hammondhoz ma este?

– Nem mehetek, Lady Montague-ék számítanak rám. – Henrietta, életkorának megfelelően, gyakran látogatott el más társaságba, mint ahová az édesanyjuk Maryt kísérte. – Érezd jól magad.

– Úgy lesz. Viszlát holnap! – Mary intett, majd kiperdült a szobából, és becsapta az ajtót maga mögött.

Még mindig mosolyogva, a nyakékkal a kezében Henrietta a szobalány felé fordult, és észrevette, hogy Hannah visszatette a szekrénybe az új ruháját, és helyette egy lila selyemruhát készített ki. Henrietta felhúzta a szemöldökét.

Hannah, látva úrnője kérdő arckifejezését, sietve szolgált magyarázattal.

– Ha *azt* viseli, ahhoz a királykék nem lesz jó, kisasszony – biccentett csillogó szemmel a lánc felé. – És ha *az Igazit* keresi ma este, a lehető legszebbnek kell lennie.

Henrietta halkán, megadóan sóhajtott.

Két órával később Henrietta Lady Montague báltermének szélén odalépett Mr. és Mrs. Wentworthhoz. Üdvözölték egymást, majd Wentworthék lányát – Henrietta barátnőjét –, Melindát figyelték, amint cotilliont táncol.

Melinda partnere James Glossup méltóságos úr volt. Henriettát pedig nem más hozta ide ma este, mint James indítékai, melyek miatt menyasszonykeresésre adta a fejét, és elkezdett Melindának udvarolni.

Henrietta azon kapta magát, hogy a férfit tanulmányozza, aprólékosan elemezve a megjelenését – tagadhatatlanul vonzó küllemét – és a táncban megmutatkozó jártasságát, ami oly népszerűvé tette a társaságban.

Mrs. Wentworth, egy alacsony, kellemesen gömbölyded asszony, aki barna selyemruhát viselt, felsóhajtott:

– Micsoda szégyen! Pedig milyen szép pár lehetnének!

– Ugyan, ugyan! – Mr. Wentworth, a határozott kiállású, konzervatív öltözékű úriember megpaskolta felesége kezét, mely a karján nyugodott. – Lesz még más jóképű fiatalember is, aki majd a lányunk körül legyeskedik. Az igazat megvallva rendkívül hálás vagyok Miss Cynsternek, amiért kipuhatolja, vajon mi Mellie elképzelése arról a férfiről, aki majd szeretni fogja őt. – Henrietta halvány mosollyal nyugtázta az elismerést.

Bár nem ismerte igazán jól Jamest, de a saját bátyjának, Simonnak ő volt a legjobb barátja, olyannyira, hogy bátyja két évvel korábbi esküvőjén ő töltötte be a násznagy tisztét. Így aztán James és Henrietta többször is találkozott a családi összejöveteleken, ezen túlmenően azonban a lánynak nem volt sem oka, sem alkalma közelebről is megismerni a férfit.

Az utóbbi időben aztán James annyira élénken kezdett érdeklődni Melinda iránt, hogy aligha lehetett kérdéses, szándékában áll megkérni a lány kezét. Ezért elérkezettnek érezvén az időt, Melinda, a szülei beleegyezésével, Henriettához fordult – amint ezt megfogalmazták – azért, hogy minden kétséget kizáróan felderítse James szándékait.

Henrietta ugyanis már a húszas évei elejétől fogva hivatásának tekintette, hogy előkelő körökbeli barátnőinek segítsen megtalálni a választ arra az életbe vágóan fontos kérdésre, amely minden fiatal lányt foglalkoztatott, amikor kérője akadt: szeret engem, vagy valami más ok miatt akar feleségül venni?

Nem volt mindig egyszerű kideríteni a valós okokat, sem az érintettek elé tárni azokat. Henrietta viszont a befolyásos Cynster klánba születvén kiváló kapcsolatokkal rendelkezett, és idővel megtanulta, hogyan lehet szinte bármit kipuhatolni.

Nem pletykálgodott mindazonáltal, anélkül, hogy egyenesen rákérdeztek volna valamire, szinte senkinek nem mondott semmit. De mindig is jó megfigyelő volt, és az évek alatt összegyűlt tapasztalatoknak köszönhetően egyre csiszoltabb elmével illesztette össze az apró jeleket értelmezhető egészé.

Míg az anyák, idősebb hölgyek, gardedámok a fiatal hölgyek útját azért egyengették a báltermek zátonyai közt, hogy a házasság révén kormányozzák őket, Henrietta munkálkodásának színezete látszólag éppen az ellenkezője volt. Legalábbis egyes sértett urak a *Jegyességbontó* címkét ragasztották rá. A legfelsőbb körök hölgyei számára azonban éppen hogy ő volt az a nélkülözhetetlen személy, akihez a szerelmi házasságot kötni akarók fordulhattak, hogy megbizonyosodjanak a vőlegényjelöltek valódi szándékai felől. Az elmúlt években mind elterjedtebbé váló szerelmi házasságkötés pártján álló Henrietta éleslátása és hozzáértése iránt egyre növekvő igény mutatkozott.

Nyilvánvalóan ezeknek a széles körű tapasztalatoknak köszönhetően Henrietta az először csak az agya hátsó zugában feltámadó sejtést, hogy valami gyanús körülmény játszhat szerepet James Glossup hirtelen jelentkező menyasszonykeresésében. Aztán odáig jutottak az események, hogy Melinda felkérte James motivációinak körütekintő, ám alapos feltérképezésére, és mára Henrietta elérkezettnek látta az időt arra, hogy beszéljen Melindával. Bármennyire fájt is a szíve a barátnőjéért, az igazat fogja mondani neki.

Figyelte, ahogy James a zene ritmusára könnyedén forog, s közben alaposan szemügyre vette a magas, karcsú alak széles vállát, kifinomult mozdulatait, hibátlan eleganciájú öltözetét és divatos hajviseletét, majd ahogy egy igazi úriember gyengédségével Melindára mosolyog. Henrietta nem most először tűnődött el azon, vajon a férfi miért döntött úgy, hogy kizárólag pénzért nőül, ahelyett hogy megkeresné azt a nőt, akit szerethet.

Legszimplább magyarázatként az is elképzelhető, hogy a férfi egyszerűen túl gyáva ahhoz, hogy kockáztasson, de Henriettának ez a magyarázat hamisan csengett.

James, a társaság hírhedt kalandora sokáig együtt portyázott a szalonokban Simonnal, de Henrietta bátyjának két évvel azelőtti esküvője óta James visszavonult, és az idei báli szezon kezdetéig csak ritkán tűnt fel Londonban.

Annak ellenére, hogy számos fiatal hölgy forgolódott a társaságban, akik hajlandóak lettek volna elmélyíteni a kapcsolatot – akár a szerelemig – a dorsetshire-i Glossup család egy tagjával, Netherfield vikomtjának egyik unokájával, James feltűnő hirtelenséggel lehorgonyzott Melindánál.

Melinda pedig Henrietta barátnője volt, ezért ő magától értetődően a tettek mezejére lépett.

A tánc most véget ért, a zene elhallgatott. James meghajolt, Melinda térdet hajtott, majd felegyenesedett. A lány a szülei felé pillantott, és észrevette, hogy Henrietta is megérkezett, ezért – az elvárható udvariassággal és mosollyal – elköszönt Jamestől, aztán átvágott a tömegen.

Ahogy Melinda közeledett, Henrietta semleges arckifejezést erőltetett magára, de amint a barátnője először órára, majd az anyjára pillantott, egyszeriben mindent tudott.

A szüleihez érve megragadta az anyja kezét, aztán Henrietta felé fordította a fejét.

– Nem jó hír, ugye? – kérdezte döbbent tekintettel.

Henrietta sajnálkozva elfintorodott.

– Ez nem az a hír, amit hallani akartál.

Melinda hátrapillantott, de James már elvegyült a tömegben.

A lány sóhajtott egy nagyot, megszorította az anyja kezét, majd fejét felszegve újra Henriettára nézett.

– Mondd hát! – kérte.

Mrs. Wentworth jelentőségteljesen a többi vendégre pillantott.

– Drágám, ez igazán nem a legmegfelelőbb hely arra, hogy ilyesmit megbeszéljünk.

Melinda a homlokát ráncolta.

– De tudnom kell, mielőtt újra szembetalálkozom Jamesszel!

– Talán hazamehetnénk most rögtön, és megvitathatnánk a dolgot egymás közt – indítványozta Mr. Wentworth, aztán udvariasan Henriettához fordult. – Feltéve, ha rá tudjuk beszélni Miss Cynstert.

Henrietta eredetileg csak később akart távozni Montague-éktől, de látva hármójuk kérlelő arcát, beadta a derekát.

– Természetesen. A szüleim hintójával jöttem, azzal követem önöket a Hill Streetre.

Így hát Wentworthék nyomában ő is Lady Montague felé indult elbúcsúzni. Míg Mrs. Wentworth és Melinda megköszönte a meghívást és a mulatságot, Henrietta odébb húzódott, és tekintetével végigpásztázott a jelenlévőkön. Alig voltak köztük olyanok, akiket ne ismert volna, és ne tudott volna azonnal elhelyezni a társasági kapcsolatok rendszerében.

A szeme egyszer csak összeakadt James Glossupéval. A terem másik végéből a férfi merőn bámulta őt.

Wentworthék ekkor elindultak az ajtó felé. Henrietta elkapta a tekintetét Jamesről, és Lady Montague-ra mosolyogva búcsút intett, majd a Wentworth család után indult.

Bár figyelmeztette magát, hogy ne nézzen oda, nem tudott ellenállni, és mégis visszapillantott a férfirra. James még mindig őrá szegezte a tekintetét, de immáron összeszűkülte szemmel és merev arcvonásokkal. Henrietta rövid ideig állta a férfi pillantását, majd megfordult és kisért a bálteremből.

A terem másik végében James Glossup halkán káromkodott.

– Amit megtudtam, az nem más, mint hogy Mr. Glossupnak azért kell megnősülnie, hogy továbbra is hozzájuthasson a nagynénje birtokának jövedelméhez.

Wentworthék Hill Street-i házában szalonjában, a kandallótűz mellett egy karosszékből melegedve, Henrietta szünetet tartott mondandójában, hogy elkortyolja a teát, amelyre Mrs. Wentworth határozott véleménye szerint mindnyájuknak szüksége volt.

Mr. Wentworth a Henriettával szemközti karosszékből ült, felesége és lánya tőle balra egy pamplagon helyezkedett el egymás mellett. A férfi összeráncolta a homlokát.

– Tehát nem Mellie hozományára fáj a foga?

Miközben letette a csészéjét a kistányérra, Henrietta megrázta a fejét.

– Nem, van elég pénze, de ahhoz, hogy hozzájuthasson a nagynénje örökségének minden részéhez, meg kell nősi. Ha jól értettem, az idős hölgy biztos akart lenni abban, hogy megnősül, ezért kötötte ki ezt a feltételt a végakaratóban.

Mr. Wentworth felhördült.

– Azt hiszem, ez is egy módja annak, hogy egy idős hölgy az oltárhoz kényszerítsen egy kölyköt, de nem az én lányommal!

– Nem bizony! – értett egyet Mrs. Wentworth, aztán ráeszmélt, hogy ebben az ügyben a lányáé a döntő szó, ezért hozzáfordult: – Vagyis... Mellie, neked mi a véleményed?

Melinda, ölében a csészével a tüzet bámulta. Lassan felnézett, először az anyjára pillantott, majd Henriettára.

– Szóval nem szerelmes belém, ugye?

Henrietta ragaszkodott az igazsághoz.

– Ezt nem állíthatom. Csak annyit mondhatok, amennyiben biztos vagyok. – Állta Melinda pillantását, majd gyengéden hozzátette. – Te ezt nálam jobban meg tudnád ítélni.

Melinda hosszú másodpercekig révetegen nézte Henriettát, majd összeszorított szájjal megrázta a fejét.

– Kedvel engem, de nem szerelmes belém. – Hosszan belekortyolt eddig elhanyagolt teájába, majd a pamplag melletti kisasztalra tette a csészét, úgy folytatta: – Az igazság tehát elhangzott. Végtére is ezért kértelek, hogy tudj meg mindent James Glossupról. Valójában már korábban is gyanítottam, hogy közeledésének oka nem a szerelem. – Melinda ajkai megremegtek. Kezével legyintett egyet, majd a szájára szorította, és elfordult.

Henrietta felállt.

– Mennem kell. Többet nem mondhatok – fűzte hozzá együttérző hangon –, önöknek pedig nyilván át kell gondolniuk a dolgot.

Melinda is felállt a pamplagról.

– Kikísérlek – lépett oda barátnőjéhez.

– Köszönjük, hogy ilyen jó barátnője Mellie-nek. – Mr. Wentworth gondterhelten megpaskolta a búcsúzó Henrietta kezét.

Henrietta elbúcsúzott a szülőktől, és Melinda után indult a Wentworth-ház halljába. Amint az inas becsukta mögöttük a szalon ajtaját, Henrietta suttogva, hogy csak az előtte lépdelő barátnője hallhassa, azt mondta:

– Igazán sajnálom, hogy ilyen híreket hoztam.

Melinda megállt és visszafordult. Ahogy egymásra néztek, Melinda halványan elmosolyodott.

– Bevallom, azt reméltem, hogy kiderül, félreismertem őt, de mivel nem ez a helyzet, azt kell mondanom, téged valójában az ég küldött. Nem akarok olyan férfihoz feleségül menni, aki nem szerelmes belém, és mindaz, amit elmondtál, csak alátámasztotta, amit amúgy is gyanítottam. Igazán hálás vagyok, amiért megkönnyítetted számomra a döntést.

Melinda megölelte Henriettát, arcát a barátnőjéhez simította, majd hátralepett, és így folytatta:

– Természetesen lehangolt leszek egy ideig, de aztán meglásd, hamar magamra találok megint.

– Remélem – mosolygott rá Henrietta.

– Én pedig tudom! – Melinda már most is minden perccel egyre magabiztosabbnak tűnt. – Olyan sokunknak segítettél már, biztos vagyok benne, hogy egyikünk sem tudta volna, mit csináljon nélküled. Számtalan ifjú hölgyet mentettél meg a boldogtalan házasságtól. A legőszintebben mondom, hogy kitüntetés érdemelnél ezért.

Henrietta csak hümmögött.

– Badarság! Annyi az egész, hogy az átlagosnál jobbak a hírforrásaim. – Jelen körülmények között azt megtartotta magának, hogy a hírei alapján nem egy esetben jöttek létre szerelmi házasságok.

Hagyta, hogy az inas a vállára terítse a köpenyét, majd kinyitotta a bejárati ajtót.

Melinda kikísérte a lépcsőig, de azonnal megborzongott az utcán végigsöprő hideg szélről.

Henrietta búcsúzóul megszorította barátnője kezét.

– Menj be, még a végén halálra fagysz. A hintó ott vár rám a túlsó járdaszegély mellett.

– Rendben – szorította meg Melinda is az ő kezét. – Isten veled! Hamarosan találkozunk.

Henrietta elmosolyodott, megvárta, amíg Melinda visszafordult és becsukta az ajtót, majd – még mindig tűnődően mosolyogva a megnyugtató fejleménytől, hogy Melinda viszonylag higgadtan fogadta a híreit – lassan lefelé indult a lépcsőn. Bár nemigen hitt abban, hogy ő maga megtalálja az igaz szerelmet, rendíthetetlenül hitt a szerelmi házasságban. Azt vallotta, a nők számára a szerelem a boldog és elégedett házasság egyetlen biztosítéka.

Épp lelépett az utolsó lépcsőfokról a járdára, mikor egy férfi rohant neki elképesztő sebességgel. Az összeütközéstől Henrietta megtántorodott.

– Ó! – kiáltott fel, és elesett volna, ha a férfi nem torpan meg hirtelen, és nem kapja el a karjánál fogva.

Henrietta a szeme sarkából egy ezüsfogantyús sétapálcát tartó kesztyűs kezet pillantott meg. Feltűnt neki, hogy a puha bőrből készült kesztyű tökéletes mestermunka. Hunyorgott, hogy magához térjen a váratlan esemény okozta zavarodottságból, majd felpillantott a férfi arcára, de az kámzsás köpenyt viselt, s mivel az utcai lámpák a háttérből világítottak rá, az arca árnyékban maradt.

Csak az álla csúcsát látta, ahogy ránézett, s az az áll a szeme láttára épp megkeményedett.

– Bocsásson meg, nem vettem észre önt – szólalt meg ekkor az ismeretlen. A hangja mély volt, beszédstílusa határozott, ugyanakkor kifinomult.

– Én sem vettem észre önt – válaszolta Henrietta még mindig kissé fátyolos hangon a történetek miatt.

Bár nem láthatta, érezte, hogy a férfi rászzegezi a szemét.

– Kisasszony, jól van? – A lovász közeledett hozzájuk, aki leugrott a kocsis mellől a bakról, hogy úrnője segítségére siessen.

– Minden rendben, Gibbs – fordította felé a fejét Henrietta.

Az idegen elengedte a lány karját, kimérten biccentett, majd nagy lendülettel megfordult, és gyors léptekkel eltűnt az egyre sűrűsödő ködben.

Henrietta a fejét csóválva lesimította a szoknyáját, megigazította a köpenyét, majd a lovász

kíséretében odament a hintóhoz, ahol a kocsis már várta, hogy felsegíthesse.

Ahogy becsukódott mögötte az ajtó, nagyot sóhajtva hátradőlt a bőrülésen. A hintó mozgásba lendült. Nem várt hosszú út Henriettára, az Upper Brook Street kocsival csak néhány percnyire volt a Hill Streettől.

Várta, hogy a szokásos jóleső elégedettség töltse el egy újabb megbízás sikeres lezárása után, ehelyett azon kapta magát, hogy teljesen máson jár az esze: a Lady Montague báltermében őt meredten bámuló James Glossupon.

A férfi arca kővé dermedt, mikor rájött, hogy idő előtt távozó választottja nyomában Henrietta is otthagya a bált. James, a bátyja barátja lévén, nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy egyesek *Jegyességbontónak* titulálják.

Vajon mi járhat most a férfi eszében? – tűnődött Henrietta.

MÁSODIK FEJEZET

Van fogalma egyáltalán arról, hogy mit művelt?!

Henrietta fölpillantott a melegbarna szempárba – amely azonban most hidegen villogott, sőt James Glossup arca olyan sötétre komorult, mintha egyenesen gyilkosságot forgatna a fejében.

A férfi ajka pár pillanatra pengevékonyságúvá keskenyedett, majd ádáz tekintettel folytatta:

– Biztos vagyok benne, hogy nem éri meglepetésként a hír, miszerint Melinda Wentworth kiadta az utamat. Gyakorlatilag még azelőtt visszautasította a házassági ajánlatomat, hogy egyáltalán megkértem volna a kezét. Miután tegnap este láttam önt Lady Montague báljáról távozni, méghozzá Wentworthék nyomában, Melinda megváltozott viselkedése nem okozott nagy meglepetést, ám újra fel kell tennem a kérdést: van akár halvány sejtelve is arról, hogy mibe ártotta bele magát?

Henrietta a szívére vette a számonkérő szavakat. Szemrehányóan nézett a férfi szemébe Lady Campbell szalonjának egy félreeső szegletében.

Az anyjuk ragaszkodott ahhoz, hogy Mary és a nővére elkísérjék őt a lady meglehetősen érdektelen estélyére. A jelenlévők többsége fiatalabb volt Henriettánál, az ifjú hölgyeket épphogy csak elkezdtek bevezetni a társaságba, a fiatalurak pedig láthatólag nemrég kerülhettek föl a városba. Lady Campbell azonban az anyja közeli barátja volt, így Henrietta kötelességtudóan körbejárt a teremben, és váltott néhány szót az ismerősökkel, majd menedéket talált egy falmélyedésben, melyet jótékonyan eltakart egy nagy kaspóban álló pálma.

Itt talált rá James, és most úgy tornyosult a fal meg a pálma között, hogy Henrietta nem tudta elhagyni a falmélyedést, amíg a férfi hátra nem lép. Nem mintha ez kifejezetten zavarta volna a lányt, ám a szívverése felgyorsult, maga sem volt biztos benne, hogy miért.

– Mindössze annyit tettem, hogy elmondtam Melindának az igazságot. Nevezetesen azt, hogy önnek azért kell megházasodnia, hogy hozzájusson az örökségéhez. – A lány szeme figyelmeztetően összeszűkül. Nem hagyja magát felelőssé tenni a férfi hibáiért! – Önnek ugyanis esze ágában sem volt tájékoztatni őt erről. Melinda azonban szerelmi házasságra vágyik, és bár az ön érzelmeire is rákérdezett, én nem voltam hajlandó ezzel kapcsolatban nyilatkozni. Meghagytam neki a döntést, és ha ön nem volt képes meggyőzni őt arról, hogy szándékai érzelmileg is megalapozottak, alig hiszem, hogy azért engem kellene okolnia.

A férfi továbbra is szúrós tekintettel meredt rá. A szeme általában az olvadt csokoládé melegbarnájára emlékeztetett, most ellenben a kemény agátkő hidegsége áradt belőle.

– Épp, ahogy gondoltam. Halvány elképzelése sincs arról, mekkora rombolást okozott – nemcsak nekem, többeknek is.

A lány összehúzta a szemöldökét.

– Ezt meg hogy érti?

Úgy tűnt, mintha a férfi meg sem hallotta volna a kérdést, mert továbbra is jeges tekintettel fürkészte a lány arcát. Mikor aztán újból megszólalt, visszafojtott düh és csalódottság áradt a hangjából.

– Simon mesélt az ön kedvenc időtöltéséről. Lelkifurdalás nélkül belekontárkodik mások életébe, csak hogy unalmában elfoglalja magát valamivel.

Henrietta méltatlankodva csattant fel:

– De hát nem is szerelmes Melindába!

– Nem, nem vagyok. – James közelebb hajolt a lányhoz, hogy szemük csaknem egy magasságba került, s úgy tagolta: – Állítottam valaha is, hogy az vagyok? – Szavai kilótt nyilakként vették célba a lányt.

Henrietta közvetlen közletről láthatta a férfi merev vonásait, ám ugyanilyen pontosan érezte a mögöttük feszülő dühöt és csalódottságot is – sőt még valamit: félelmet. És ráérezett valami másra is. James nem önmagáért aggódott, hanem valaki vagy valami miatt, akiért vagy amiért felelősséget érzett. A fölfedezés kibillentette a lányt lelki egyensúlyából.

– De hát... – kereste a szavakat, ám James is épp ekkor lendült bele újra a vádak sorolásába.

– Megfordult valaha is a fejében, hogy vannak férfiak, akiket a körülmények kényszerítenek házasságkötésre, és nem az önös érdekeik vezérlik őket? Hogy az ördögben várja el egy ilyen férfitől, hogy lépéseket tegyen a házasságkötés érdekében, ha még a magafajta minden lében kanál perszónákkal is meg kell küzdenie, akik olyan ügyekbe ütik az orrukát, amelyekbe az égegyadta világon semmi joguk beavatkozni?

James épp csak annyi időre hallgatott el, hogy nagy levegőt vegyen, majd még nagyobb indulattal, bár továbbra is halkán folytatta a háborgást:

– Ha felfogja végre, hogy ne ártsa bele magát olyan ügyekbe, amelyekről egyrészt fogalma sincs, másrészt semmi köze hozzájuk, akkor legalább egy hasznos eredménye lesz annak a szerencsétlenségnek, amelyet előidézett. – Megvető tekintettel hátrébb lépett, s arra készült, hogy magára hagyja a lányt.

Henrietta azonban utánakapott, s megragadta a kabátja hajtókáját.

A férfi megmerevedett. Elutasítóan lenézett a kabátját markoló kézre, majd a lány arcára emelte szemét, mely megtelt maró gúnyal.

Henrietta mégsem engedte el. Harciasan állta James tekintetét, nem kevesebb haraggal és csalódottsággal, mint amely a férfiből áradt.

– Miről beszél? – kérdezte fojtottan, ahogy az imént James is beszélt.

Esze ágában sem volt hagyni, hogy a férfi ilyen homályos, ugyanakkor becsmérlő szavakat vágjon a fejéhez, majd csak úgy faképnél hagyja. Visszatartott lélegzettel várt.

James haragja érezhetően egy jottányit se csillapodott, mégis szinte közönyös hangon válaszolt:

– Mivel úgy döntött, figyelmet szentel a házassági törekvésemnek, talán okulására szolgál, ha megismeri a kár nagyságát, melyet okozott a meg gondolatlanságával.

A pálma túloldalán hirtelen felcsattanó nevetés mindkettőjük tekintetét odavonzotta egy csapat fiatalra, akik azért dugták össze a fejüket, hogy a megszerzett titkokat elpletykálják egymásnak.

– De ne itt – nézett vissza James a lányra.

Henrietta elengedte a férfi kabátját, és merészen a szemébe nézett.

– Akkor hát hol?

James arrébb lépett, körülnézett a teremben, majd fejével jobbra intett.

– Erre.

Kivezette a lányt a szalonból, keresztülvágtak egy mellékcsarnokon, majd végighaladtak egy folyosón. Henrietta követte a férfit, gyors léptekkel tartva a tempót.

Meglepetésére a nyakéket – az aranyba foglalt ametisztek alkotta láncot, de különösen a dekoltázsába lógó rózsakvarc medált – furcsán melegnek érezte. Mary indulás előtt persze megbizonyosodott róla, hogy ő viseli-e a nyakéket, és Henrietta a húga meg Hannah, az ő szobalánya korábbi sutyorgásából azt is gyanította, hogy Mary a ruhája kiválasztását sem bízta a véletlenre. A testhez simuló, halvány gyöngyházfényű selyem estélyi ruha szív alakú kivágása ugyanis tökéletesen keretezte az ékszert. A szoknya suhogott a lába körül, ahogy egyik folyosót a másik után hagyták maguk mögött sebes iramban.

Végül megálltak egy ajtónál, ahol James a szájához emelte egyik ujját, majd elfordította a kilincset, és csendesen kinyitotta az ajtót. Az ajtón túl Lord Campbell dolgozószobája volt. Az íróasztalon égve hagyták a lámpát, de csak halványan pislákol. Benéztek, hogy van-e bent valaki, de a szoba üres volt.

James egy intéssel beküldte Henriettát, majd maga is belépett, és becsukta az ajtót.

Nem volt meglepve, amikor a lány egyenesen az asztal mögött álló bőrtámlás forgósékhez lépett, és leült. Úgy fordult a székkal, hogy lássa őt, amint az íróasztal melletti kandallóhoz lép.

Jamest mostani hangulatában amúgy sem vonzotta az üldögélés, kiabálni és dühöngeni lett volna inkább kedve, de haragja egyszeriben átadta a helyét egy még nyugtalanítóbb érzésnek, a tanácstalanságnak. Mi az ördögöt művel ő itt voltaképpen? Miért pocsékol további percek amúgy is egyre fogyatkozó idejéből arra, hogy Henrietta Cynsternek, Simon hűgának bármit is elmagyarázzon?

Eddig nem akarta bevallani magának, de úgy érezte, a lány megállapításai az elevenjére tapintottak még akkor is, ha Henrietta eljárását árulásként is felfoghatta. Nem várt ilyen támadást épp a legjobb barátja hűgától. Mivel ő maga ugyanazokat az elveket vallotta, mint Henrietta bátyja, zavarta, hogy a lány szavai arra utaltak, tisztességtelennek tartja őt. Azt gondolja, hogy ő hazudott Melindának, vagy legalábbis tévedésben hagyta azáltal, hogy nem tisztázta a helyzetét. Ezzel szemben Melinda már azelőtt kiadta az útját, hogy esélye lett volna elmagyarázni a fennálló helyzetet.

– Nos, mi is az, amit nem értek? – Henrietta a férfira szegezte kékesszürke szemét. – Mi az ön teljes története?

James rápillantott, majd elkezdett fel-alá járkálni.

– A nagynéném, ahogy azt bizonyára ön is tudja, a múlt évben hunyt el, egész pontosan június elsején. Az egész családból én voltam a kedvence, és megkülönböztetett figyelemmel viseltetett aziránt, hogy az ő fogalma szerinti jó útra tereljen, és megházasítson. Több mint egy évtizedig lebegett ez a cél a szeme előtt, mígnem aztán világossá vált számára, hogy már nem sok ideje van hátra. Így hát a végakaratóban rám hagyta a wiltshire-i birtokát – egy nagyobb kúriát az azt körülvevő földekkel és számos kisebb farmot –, valamint egy nagy házat itt a városban, teljesen berendezve és jó állapotban. Évjáradékot is hagyott rám, hogy fenntarthassam az ingatlanokat – de csak egy évre. Hogy az ingatlanvagyon fenntartásához szükséges jövedelemhez egy év után is hozzájussak – itt megállt és szúrósan Henriettára meredt –, az én drága nénikém kikötötte, hogy a halálát követő egy évben meg kell nősnöm, ami azt jelenti, hogy még ez év június elseje előtt.

– Mi történik, ha nem nőül meg? – Henrietta éber tekintete a férfi arcát fürkészte.

– A földbirtok, a házak, az összes ingatlan az enyém marad, és mindaz a felelősség, ami ezzel jár, de nem áll módomban fenntartani őket anélkül, hogy hozzájutnék az évjáradékhoz. Ezzel a nagynéném – egész pontosan apám nagynénje, nagyapám testvére – tökéletesen tisztában volt.

– Vagyis mi történne?

– Az történne, tisztelt kisasszony – éledt fel újra az indulat Jamesben –, hogy a teljes személyzetnek búcsút kellene mondanom, be kellene zárnom a házakat, s nem tudom, a birtok meddig tudná fenntartani magát fejlesztések nélkül. És még mielőtt azt javasolná, hogy adjam el a földbirtok egy részét, közlöm, hogy nem tehetem, mert a nagynéném erről is rendelkezett.

A lány eltöprengett a hallottakon.

– Tehát ahhoz, hogy továbbra is gondoskodhasson a birtokon élő emberekről és a házak személyzetéről, meg kell házasodnia június elsejéig?

James válaszul csak röviden bólintott.

Henrietta rosszállóan ráncolta a homlokát.

– Egy kissé későre hagyta, nemde?

A férfi megtorpant, és Henriettára meredt. A pillantása nem sok jót ígért.

– A nagynéném nem vette figyelembe az ő fiatalokora óta a társadalmi elvárásokban bekövetkezett változásokat. Az ő idejében az anyagiakat szem előtt tartva rendezték el a házasságokat a nemesség köreiben, a szerelem egyáltalán nem volt szempont. Így az ő elképzelése arról, hogy megfelelő menyasszonyt találjak, egyszerűen annyi volt, hogy majd körülnézek, és házassági ajánlatot teszek – semmi több. Az egy év kikötésével a gyászév leteltét sem vette figyelembe, amelyet viszont az apám és nagyapám szerint a családnak kötelessége megtartani. Emiatt arra sem volt mód, hogy az örökölt birtok igazgatásába beletanuljak némiképp. Bár nem esik messze Glossup Halltól, és a nagynéném életében többször is jártam ott, fogalmam sem volt, hogy az egészszet rám akarja hagyni, így nem szereztem jártasságot e téren.

James zaklatottan beletúrt a hajába, és újra ingerült járkálásba kezdett.

– Sejtelve sincs róla, milyen helyzetbe hozott! – vetette oda vádlón. – Egy hónapot szántam rá, hogy az összes szóba jöhető jelöltet megvizsgáljam, és Melinda Wentworth kimagaslott közülük. Úgy véltem, ő olyasvalaki, aki minden valószínűség szerint elfogadna egy házassági ajánlatot, amelyet nem a szerelem diktál, mivel amennyire láttam, nem szerelmes senki másba. Huszonhat éves, talán már fél attól, hogy pártában marad. Ráadásul értelmes is, olyan nő, akit el tudtam volna

képzelné magam mellett, amint együtt irányítjuk a birtokot. Az elmúlt több mint egy hónapot azzal töltöttem, hogy neki udvaroltam.

Ahogy Henrietta elé ért, lenézett rá.

– És a felelősség ezért az aggasztó helyzetért, amely drámai módon befolyásolhatja sok ártatlan ember megélhetését, ugyanúgy az öné, mint az enyém!

A férfi haragtól lángoló tekintetétől a hideg futkározott Henrietta hátán. Mindössze annyit tudott kinyögni:

– Ó!

James önuralma semmivé foszlott. Bőszülten bámult a lányra.

– Ó? Csak ennyire képes?! Ó?!

A férfi nagy lendülettel elfordult, de csak azért, hogy a következő pillanatban visszaperdüljön, és feldúlt vonásokkal felhördüljön:

– Atyaég! – Valóban döbrentnek tűnt, ahogy Henrietta előtt állt kővé dermedten. – Épp most jöttem rá, hogy mára a társaságban minden család, ahol házasulandó ifjú hölgy nevelkedik, tudja már, hogy Melinda Wentworth ügyében ön ítélkezett felettem, és méltatlannak talált. – Tíz ujjal a hajába túrt, majd elkeseredésében két kézzel belemarkolt. – Mi az ördögöt csináljak most? Hol a pokolban találok meg ezek után a menyasszonyt, akire égetően szükségem van?

Kérdését csend fogadta.

Aztán Henrietta halkán kijelentette:

– Majd én segítek. – Önmagát is meglepte ezekkel a szavakkal, nem mérlegelt, nem fontolgatott, csak kibuktak belőle.

A csend ezúttal még hosszabbra nyúlt.

– Mit mondott? – tört ki James.

Henrietta most már határozottabban ismételte meg:

– Azt mondtam, hogy majd én segítek.

James homlokán elmélyültek a ráncok.

– Ha esetleg nem tudná, úgy ismerik önt, mint a *Jegyességbontót*. Házasulni készülő párokat szakít szét, ha helyteleníti a frigyet, pont úgy, ahogy ezt velem és Melindával tette.

– Ez nem igaz. – Henrietta nagy levegőt vett, és higgadtan folytatta: – Én szigorúan csak azt mondom el az ifjú hölgyeknek, és közülük kizárólag azoknak, akik felkértek, hogy derítsem ki az igazságot a vőlegényükről, ami a tudomásomra jutott. Sok párt segítettem hozzá a házassághoz, és az általános vélekedéssel ellentétben nem mind volt szerelmi házasság. – Megnyugtató tekintettel nézett James szemébe. – Nem minden fiatal hölgy szeretne szerelmi házasságot kötni. Való igaz, hogy manapság egyre többen ragaszkodnak hozzá, de nem mindenki.

Tétován figyelte a férfi szemét, amely nem árult el túl sokat, ám a lány mintha a remény szikráját látta volna megcsillanni benne, ezért bizakodóbban folytatta:

– Eddig nem voltam tisztában a helyzetével, de most, hogy beavatott, meg tudom majd mondani, melyik ifjú hölgy illene önhöz. És ha a társaság hölgyei észreveszik, hogy segítek önnek, tudni fogják, hogy Melinda visszakoazása nem volt összefüggésben az ön jellemével, hanem inkább az ő elvárásai, elképzelései és vágyai miatt került rá sor. Más szóval önök ketten nem illettek össze, de a tény, hogy én önt támogatom, véget vet majd minden kedvezőtlen találgatásnak. – Egy kis szünetet tartott, s míg a továbbiakat fontolgatta, fejét kissé félrehajtva a férfin tartotta szemét. – Elismerem, ez igazi kihívás lesz, de az én közreműködésemmel valószínűleg sikert ér el.

James hunyorogva töprengett egy keveset, mielőtt azt kérdezte:

– Valóban megtenné?

Henrietta határozottan bólintott.

– Igen, megteszem. Nem mentegetőzőm amiatt, hogy az ön Melindával kapcsolatos terve kútba esett, mert az a házasság nem működött volna. De figyelembe véve az ön helyzetét, valamint azt, hogy mindig is Simon bátyám jó barátja volt, a legkevesebb, amit megtehetek önért, hogy segítek a megfelelő menyasszonyt időben megtalálni.

James fejből kiszökött minden gondolat, majd kibökte, ami először eszébe jutott:

– Tehát a *Jegyeségbontó*ból házasságszerző lesz?

A lány fölszegte az állát.

– Csak valóban indokolt esetekben szoktam azt tanácsolni, hogy fontolják meg alaposan a házasságkötést, de ha ön képes ezen túltenni magát, és együtt tudunk működni, jó esélyünk lesz betartani a határidőt.

A férfi jó darabig csak nézte Henriettát, majd lassan bólintott.

– Rendben. Akkor tehát mivel kezdjük?

Azt beszéltek meg, hogy másnap délelőtt a Hyde Parkban találkoznak. Henrietta csinos égszínkék ruhája tökéletesen megfelelt egy délelőtti sétához. Nem kellett sokat gyalogolnia szüleinek a közelben lévő házától, hogy a park Upper Brook Street-i kapuján belépve máris egy kellemes gyalogösvényen sétálhasson a Grosvenor Gate felé, amelyet találkozásuk pontos helyszínéül kiválasztottak. Még oda sem ért egészen, amikor látta, hogy James nagy léptekkel fordul be a kapuoszlopok között a Park Lane-ről.

A férfi látványától Henrietta mellkasa megmagyarázhatatlanul összeszorult, olyannyira, hogy egészen elakadt a lélegzete. Mivel nem volt más a közelben, nem tehetett úgy, mintha nem a férfi okozta volna a furcsa érzést – ami viszont teljes képtelenségnek tűnt.

Mindennek a tetejébe James a szokásos kifogástalan stílusú öltözékével maga volt a legmagasabb körök elegáns úriemberének mintapéldánya. Finom gyapjúszövetből készült kabátját mintha ráöntötték volna, ezüst csíkokkal átszőtt mellénye külön tanulmányt érdemelt, és a nyakán hibátlanul megkötött selyem nyaksál az úri társaság feltörekvő ifjaiban kétségkívül irigységet váltott volna ki.

Henriettát bosszúság fogta el, amikor ráeszmélt, hogy milyen aprólékosan érzékelte egy pillanat alatt a férfi látványát. Az ég szerelmére, elvégre ő már nem rajongásra hajlamos elsőbálozó csitri, hanem huszonkilenc éves, komoly hölgy! Felkavarodott érzéseit elhessegette, sőt amikor azok makacsul vissza-visszasettenkedtek mindenféle zavaró gondolattal együtt, rájuk csapta elméje ajtaját.

Amikor James észrevette Henriettát, hosszú, ruganyos léptekkel közeledett hozzá. Amint odaért, mosolyogva meghajolt előtte, válaszul a lány udvarias bólintására.

– Jó napot, Miss Cynster!

– Önnek is, Mr. Glossup. Azt gondoltam, hogy leülhetnénk arra a padra – mutatta az irányt a napernyőjével Henrietta. – Ott elég távol leszünk a sétálóktól, hogy biztosan ne zavarjanak minket. – A pad felé indulva folytatta: – Részletesebb képet kell kapnom arról, hogy milyen típusú ifjú hölgyet keres, és ki kell dolgoznunk a haditervet, hogy rátaláljon.

James erőteljes léptekkel haladt a lány mellett.

– Attól tartok, a koldusok nem válogathatnak.

– Badarság! – Odaérve a padhoz, Henrietta két kezével kissé megemelte szoknyáját, kecsesen leült, majd felnézett a férfira. – Ön egy Glossup, nem vehet akárkit feleségül.

A férfi arckifejezése arra engedett következtetni, hogy nem teljesen biztos ebben.

– Kétségbeejtő helyzetben vagyok, emlékszik? – Leült Henrietta mellé, és lemondó tekintettel végignézett a gondosan ápolt gyepen.

– Az idő rövidsége táplálhatja kétségbeesettségét, a választék bősége azonban a legkevésbé sem.

– Ön jobban tájékozott ezen a téren, úgyhogy elfogadom a véleményét. – A lány felé fordulva kérdezte: – Nos, miképp fogunk neki a keresésnek?

Henrietta a gondolataiba merült egy kis időre. Fél éjszaka azon töprengett, vajon miért ajánlotta fel a segítségét a férfinak, miért érezte úgy, hogy meg *kell* tennie? Mert így állt a dolog, kötelességének tartotta, hogy segítséget nyújtson Jamesnek abban a helyzetben, amelynek előidézéséhez – bár jogosnak vélt, de mégiscsak elhamarkodottnak bizonyult – cselekedetével hozzájárult. Döntésének legfőbb mozgatórugója azonban a büntudat volt amiatt, hogy alábecsülte Jamest, gondolatban még annál is jobban, mint azt tettei elárulták. Tévesen ítélte meg a férfit, noha mint a bátyja

barátjáról legalább feltételeznie illett volna, hogy nincs híján minden becsületességnek, hiszen a Cynster család minden tagja nagyra értékelte ezt a jellemvonást.

Igazán könnyű volt belátni, hogy Jamest megkérdőjelezhetetlen önfeláldozása ösztönözte arra, hogy a váratlanul megörökölt kötelességet, azaz a rábízott emberek jólétét tartsa mindenekfelett szem előtt. A férfiban fel sem merült, hogy egy vállrándítással ledobja ezt a terhet, pedig megtehetette volna. A nagynénje birtokán felül is elég gazdag volt ahhoz, hogy a saját kényelme miatt ne kelljen aggódnia, mégsem bújt ki a kötelesség alól. Még csak eszébe sem jutott. Nehéz lett volna ennél tiszteletre méltóbb dolgot találni.

Henrietta kényelmesebben elhelyezkedett hát a padon, és föltekerte az első kérdést:

– Mondja el, melyek azok a jellemvonások, amelyeket kívánatosnak tart a jövődöbéli felesége személyiségében, és melyeket tekint kizáró oknak?

A férfi tűnődő tekintettel pásztázta a fákat, mielőtt megszólalt.

– Ne legyen szószátyár, se ostoba, és lehetőség szerint ne legyen túl fiatal sem. Hogy van-e hozománya, nem számít, de ahogy nyilván rájött, fontos, hogy jó családból való legyen, lehetőleg a felső körökből. Ha tud lovagolni, az jó, de nem életbe vágó, viszont a társasági életre való alkalmasság, úgy hiszem, alapvető. – Tartott egy kis szünetet, majd megkérdezte: – Kihagytam valamit?

– Elfelejtette azt az apróságot megemlíteni, hogy legalább elviselhetően csinos legyen, vagy ragaszkodik egy igazi szépséghez?

– Ennyire már ismerhetne. – Félig lehunyt szemhéja alól Henriettára pillantott.

A lány hümmögött.

– Akkor közelítsük meg másképp: van bármilyen fizikai tulajdonság, amelyet előnyben részesít? Szőke vagy barna, magasabb vagy alacsonyabb – ilyesmik.

Mondjuk legyen olyan, mint ön: sötétbarna haj, az átlagosnál magasabb termet, mélykék szem.

Hangosan azonban inkább ezt mondta:

– Őszintén állíthatom, hogy jobban érdekelnek a belső értékek, semmint a külső megjelenés. – A lányra nézett. – Az adott körülmények között sokkal fontosabb, hogy olyan hölgyet vegyek feleségül, aki megbízható, aki elfogad engem olyannak, amilyen vagyok, és aki kész arra, hogy a közös életünknek szentelje magát.

Henrietta a férfira pillantott, majd már újra előrenézve megállapította:

– Nagyszerű hozzáállás. – Kicsivel később így folytatta: – Most tehát már tudjuk, milyen női tulajdonságokat keresünk.

– A nagy kérdés: hogyan találjuk meg az ezekkel rendelkező hölgyet?

– Elhozta a meghívókat, ahogy kértem?

James a zsebében kotorászott, majd előhúzott egy rakás összegyűjtött meghívókártyát.

A lány átvette és az ölébe tette őket, aztán lapozgatni kezdett közöttük, de rövidesen abbahagyta.

– Ezek nincsenek sorba rakva.

– Nincsenek.

Henrietta zavartan a férfira nézett.

– Hogyan igazodik el közöttük?

James zavart pislogásából egyértelműen látszott, hogy nem egészen világos számára, hová akar a lány kilyukadni.

Henrietta legyintett, majd fogta a köteget, kettéválogatta, és így adta vissza őket.

– Csak olyan estélyeket veszünk figyelembe, ahol jó házból való házasulandó korú hölgyek lesznek jelen – mutatott az egyik csoportra. – Ezeket rendezze időrendi sorba, legfőleg a ma estére szóló meghívásokkal.

James kissé vonakodva tette vissza a zsebébe a baráti vacsorameghívásokat, majd nekilátott a másik adag összerendezésének.

Ezalatt Henrietta kinyitotta a retiküljét, belenyúlt, majd előhúzott egy közepes méretű borjúbőr kötésű könyvet. Kinyitotta, kisimított egy oldalt, majd az ölébe tette, és várákozott.

James odanévezve megállapította, hogy a könyv nem más, mint a lány naptára, amelybe a

találkozóit rögzítette. Jóval sűrűbben sorakoztak benne a bejegyzések, mint az ő saját noteszában.

Mikor James befejezte a sorba rakást, Henrietta megszólalt:

– Rendben. Kezdjük a ma estével. – Odatette az ujját egy bejegyzéshez a naplójában. – Kapott meghívást Lady Marchmain összejövetelére?

Kapott. Végignézték a következő két hetet, kigyűjtve azokat az alkalmakat, amelyeket a lány a leghasznosabbnak ítélt közös tervük szempontjából, és amelyekre a férfinak már volt meghívója. Abban az esetben, ahol nem ez volt a helyzet, a lány feljegyezte, hogy beszéljen majd az illetékes vendéglátóval.

– Mindenki szívesen ki fogja terjeszteni önre is a meghívást, különösen, ha megneszelik, hogy ön feleséget keres.

Ezt hallva egy szörnyű gondolat ötlött a férfi eszébe.

– Nem fogjuk nyilvánosan bejelenteni, hogy nekem sürgősen feleségre van szükségem, ugye?

– Ilyen formában természetesen nem. – Henrietta ránézett. – Ahogy mondtam, mivel már udvarolt Melindának, a legtöbben tisztában lesznek vele, vagy legalábbis gyanítani fogják, hogy ezzel a szándékkal néz körül. Ráadásul amíg velem van, hogy úgy mondjam, a védelmem alatt áll.

– Ó! Rendben. – Kisvártatva James hozzáfűzte: – Nem szeretném, ha elterjedne a hír, hogy szorít az idő. Attól tartok, ha engedném, hogy kétségbeejtő helyzetem kitudódjon, többé nem jelenhetnék meg a társaságban anélkül, hogy tömegjelenetek alakulnának ki körülöttem.

Henrietta kuncogott.

– Igen, ez nagyon is jogos félelem. Titokban tartani a határidőt kétségtelenül bölcs döntés. Hozzáteszem, ahogyan én nem hallottam erről a határidőről, miközben az alapvető körülményt kiderítettem, el nem tudom képzelni, hogy bármelyik másik hölgy egykönnyen birtokába jutna ennek az értesülésnek. Úgyhogy ebből a szempontból biztonságban érezheti magát. – Visszafordulva a naplójához, a következő heteket kezdte tanulmányozni.

James bólintott, majd amikor látta, hogy a lány ezt nem vette észre, fennhangon hozzátette:

– Köszönöm.

Henrietta felnézett rá, kék szeme ragyogott, finom vonalú, rózsaszín ajka mosolyra húzódott. A férfi váratlanul erős dobbanást érzett a mellkasában, s e pillanatban ráébredt arra is, mennyire komolyan gondolta, amit mondott. A lány szemébe nézve folytatta:

– Mindent köszönök. Őszintén szólva, fogalmam sincs, mitévő lettem volna, ha nem ajánlja fel, hogy kézbe veszi az ügyemet.

Henrietta mosolya szélesebb lett, szép szeme ragyogott.

– Nos, ez olyan különleges kihívás, amelynek nem tudtam ellenállni. – Becsukta a naptárát, visszacsúsztatta a retiküljébe, majd a pázsit felé intett, jelezve, hogy induljanak. – Most, hogy meghatároztuk a haditerv lényeges pontjait, neki kell kezdenünk egy gyors lista összeállításának...

Felálltak. James épp készült odakínálni a karját, de a lány felemelte napernyőjét, megrázta, majd kinyitotta, és a megfelelő szögbe igazította, hogy beárnyékolja arcát. Ekkor a férfit nézett, szemöldökét felhúzta, s határozott hangon megkérdezte:

– Indulhatunk?

Egyetértése jeléül James intett, majd a lány mellé lépett. Arcán nyoma sem volt belső felindultságának. Átvágtak a gyepen az időközben benépesedett sétaút felé. A park szélénél várakozó lovas kocsikkal divatos ruhát viselő ifjú hölgyek és kísérik, valamint elegáns fiatal urak érkeztek a parkba, hogy élvezzék a jó levegőt, a napsütést, és legfőképpen persze egymás társaságát.

James a lányhoz igazította lépteit. Agyának egy hátsó zuga még mindig hitetlenkedve viszonyult a tényhez, hogy Henrietta Cynster, a *Jegyességbontó* fölajánlotta a segítségét, de talán épp ez a csipetnyi kétely erősítette föl benne a hálát, amely most a maga számára is meglepő erővel töltötte el.

És ha ez még nem lett volna elég lelki békéje megingatásához, ott volt az éjszakai álom, melynek Henrietta volt a főszereplője.

Vissza sem tudott emlékezni, mikor esett meg vele utoljára, hogy egy bizonyos nő jelenjen

meg álmában. Ha álmodott is, csak egy homályos alak tűnt föl előtte. Az elmúlt éjjel viszont kétségtelenül Henriettát látta álmában; az arcát, a tekintetét, amely a legkevésbé sem volt bántó, sokkal inkább elbűvölő – legalábbis az álombéli valóját elbűvölte.

Ez az álom abban is különbözött a korábbiaktól, hogy nem volt érzéki hangulatú, és ez természetesen így is van rendjén, elvégre Henrietta a legjobb barátja húga. De éppen ez az eltérő hangulat ejtette zavarba, melynek utórezgéseként még mindig az óvatosság és a csodálkozás érzése munkált benne. Álmában ugyanis szinte imádattal viseltetett Henrietta iránt, ami talán csak a hálája megnyilvánulása volt az álom nyelvén. Igen, nagy valószínűséggel erről lehetett szó, nyugtatta meg most magát, és miután ezt így elrendezte gondolatban, az őket körülvevő környezetre irányította teljes figyelmét.

Fejét a lányhoz közelebb hajtva halkán megkérdezte:

– És most mit csináljak?

– Semmi különös – vetett rá egy pillantást Henrietta. James kifejezetten örült annak, hogy a lány magasabb az átlagosnál, így jól láthatta az arcát. – Nyugodjon meg, és ha a helyzet úgy hozza, csak kövesse a tanácsaimat.

A magabízó hangsúly mosolyra készítette a férfit. Fejét felemelve előrenézett.

– Ahogy parancsolja.

Úgy érezte, az együttműködésük sokkal gördülékenyebb annál, mint amire számított. Henrietta olyan népszerű volt, hogy gyakorlatilag minden jelen lévő idősebb hölgyet személyesen ismert, így be tudta mutatni nekik a férfit, aki ezáltal az asszonyok gondjaira bízott hajadonok ismeretségére is szert tehetett.

Az elkövetkező óra folyamatos társalgással telt.

Amikor aztán átmenetileg hallótávolságon kívül kerültek, Henrietta finoman meghúzta a férfi kabátujját. James kérdően nézett a lányra, aki a fejével egy csoport felé intett, amely a gyepen ácsorogva beszélgetett.

– Az ott Miss Carmichael. Jó jelölt lehetett volna az ön számára – magyarázta halkán Henrietta –, de az a legújabb szóbeszéd, hogy Sir Peter Affry erőteljesen érdeklődik iránta. Épp ott áll most is mellette. Mivel azonban önnek nincs vesztegetni való ideje, nem látom értelmét, hogy Miss Carmichaelra pazaroljon bármennyit is. Úgy vélem, elegendő jelölttel találkozhatunk anélkül is, hogy olyasvalakit üldözzünk, aki mellett egy másik tökéletesen megfelelő fiatalember már csaknem lehorgonyzott.

James kíváncsian elnézett a lány napernyőjének széle mellett, fölmérve a szóban forgó társaságot. Egy dús szőke loknikkal ékes ifjú hölgyet állt körbe egy csapat fiatalember. A kisasszony mellett egy nála sokkal kevésbé előnyös megjelenésű hajadon ácsorgott. A szőke hölgy másik oldalán álló úr épp a sétányt pásztázta tekintetével, majd visszafordult hozzá, és rámosolygott. Ő valamivel idősebbnek tűnt a körben álló ifjagnál, és sötétebb arcbőre is elütött a többiekétől.

– Én is hallottam már Affryről. Azt mondják, fényes jövő előtt áll a whig pártban.

– Valóban, én is ezt hallottam, bár csak nemrég választották meg képviselőnek. Érthetetlen, mi ez a nagy felhajtás körülötte, bár természetesen el kell ismernem, nem tűnik kellemetlen embernek.

– Mivel azonban egyikünk sem ismeri alaposabban, ez a megállapítás egyelőre csak a külsejére vonatkozhat – fűzte hozzá James, majd tekintetét elfordította a csoporttól a felé a társaság felé, amelyhez lassan közeledtek a sétaúton. – Nos, parancsnok, vezessen a csatába! – hunyorított Henriettára, aki halk kuncogással válaszolt.

A délelőtti folyamán több csoporthoz is csatlakoztak, s ahogy telt az idő, a lány lassan felülbírálta saját korábbi vélekedését, miszerint James felszínes társasági léhűtő volna. Nem túl gyakori társaságbeli találkozásai révén azt már eddig is tudta, hogy a férfi modora könnyed és kifinomult, ma azonban betekinthezett a külszín mögé is, ahogy egyre több emberrel váltottak szót. Ők ketten részletekbe menően összevetették benyomásaikat a fiatal hölgyekről, akikkel aznap találkoztak, és a férfi megjegyzései fanyar humorról, valamint éles megfigyelőképességről árulkodtak. Henrietta mindkét jellemvonást igen nagyra tartotta. Mint ahogy azt is, hogy James nem vetemedett udvariatlanságra, nemhogy nyíltan, de még burkolt formában sem, így tökéletesen megfelelt

azoknak az elvárásoknak, melyeket a lány általában egy tiszteletre méltó, nyugodt vérmérsékletű úriemberrel szemben támasztott.

És ha mindez még nem lett volna eléggé zavarba ejtő, Henrietta folyamatosan küszködött azzal, hogy a férfi fizikai valójának minden rezdülése megragadta a figyelmét, és leküzdhetetlen késztetést érzett ezek kielemezésére. Csak remélni merete, hogy ez a hatás enyhül majd idővel.

Bármennyire is lenyűgözte James aznapi szereplése, az együtt töltött idő arról is meggyőzte, hogy a férfinak kétséget kizáróan szüksége van a segítségére.

Mindent összevetve, a felkavaró hatások ellenére Henrietta igazán jól érezte magát. Kedvére való volt a menyasszonykeresés, és egyszerűen élvezte James társaságát.

Fél tizenkettőkor az Upper Brook Street felé vették az irányt, mert a lánynak délre ebédmeghívása volt, James pedig Simonnal és közös barátjukkal, Charlie Hastingsszel találkozott valahol a városban.

Ahogy befordultak az Upper Brook Streetre, a lány így szólt:

– Azt hiszem, ez igazán kitűnő kezdés volt. – Jamesre nézett. – Látott bárkit a fiatal hölgyek között, aki felkerülhet a jelöltek listájára?

Igen – önt. Szemét szigorúan az úton tartva James azon töprengett, honnan az ördögből bukkantak elő ezek a szavak az elméjében.

Némi hallgatás után megjegyezte:

– Miss Chisolm érdekesnek tűnik. És talán Miss Digby is megüti a mércét.

– Hmm, nem gondolja, hogy Miss Digby esetleg túl... vihogós? Elég sokat kacarászott.

– Ajjaj! Ez esetben nem figyeltem eléggé. Akkor egyelőre hagyjuk Miss Digbyt. És mi a helyzet Miss Chisolmmal?

Henrietta bólintott.

– Első pillantásra egyetértek, semmiről nincs tudomásom, ami Miss Chisolm ellen szólna. – A férfira pillantott. – Tehát Miss Chisolmot írjuk fel a listára?

A férfi habozott, majd kényszerítette magát, hogy bólintson.

– Legyen ő a ma megismertek közül. – Miss Chisolm gömbölyded, szeretetre méltó ifjú hölgy volt, de rövid beszélgetésükből kiviláglott, hogy a valóságtól meglehetősen elrugaskodottan szemléli a világot, egyszóval jóval kevésbé vonzó, mint az a hölgy, aki jelenleg mellette haladt.

Mikor megérkeztek Lord Arthur Cynster házához, James szívélyes mosollyal és elegáns meghajlással elbúcsúzott Henriettától, ígérve, hogy aznap este Lady Marchmain összejövetelén találkozhatnak majd. A járdán állva nézte, ahogy a lány bemegy a házba. Miután az ajtó becsukódott mögötte, a férfi megfordult, majd kezét a zsebébe dugva a Grosvenor Square felé indult.

Séta közben kénytelen volt felkavarodott érzéseinek szentelni a figyelmét, ami nem fordult vele elő túl gyakran, de nem az okát kutatta – az nyilvánvaló volt –, hanem azon töprengett, miként vehetné rá Henriettát, hogy a saját nevét is írja fel a szóba jöhető jelöltek listájára. Tisztában volt vele azonban, hogy milyen nagy mértékben lekötöztette a lánynak, és ha a javaslatának az lenne a következménye, hogy Henrietta sértődöttségében elfordul tőle, s megvonja a támogatását, esélye sem lenne menyasszonyt találni a határidőig hátralévő néhány hét alatt.

Efelől kétsége sem lehetett. A délelőtti közös séta bebizonyította, hogy a lánynak köszönhetően sokkal több alkalma nyílt szóba jöhető hölgyekkel megismerkedni, mint arra saját késztetésből rászánta volna magát, pedig már csak négy hete maradt, hogy találjon egy menyasszonyt, és feleségül is vegye.

Kedvetlenül elfintorodott. Nem, nem kockáztathat, biztosra kell mennie.

Fejét felemelte, kezét kivette a zsebéből, és felgyorsította lépteit. Mivel majdnem az egész délelőttöt Henriettával töltötte, Simon nyilván választ vár, hogy mit is csinált ő tulajdonképpen a húgával.

– Hogy micsoda...? A húgom...? – Simon Cynster az asztal fölött Jamesre meredt, és kitört belőle a nevetés.

Simon mellett Charlie Hastings kuncogott, derekasan küzdve, hogy elfojtsa a nevetést, de